

Salutare, DDV3,

Sâmbăta asta, ce facem? - La această întrebare DDV3-ul a răspuns cu o plimbare prin Lunca Siretului, în zona Barboși-Cartierul Cantemir.

Pentru a evita canicula, am hotărât să începem acțiunea mai devreme. Așa că la ora 7:00 eram urcați în mașina care deservește traseul TRANSURB cu nr. 31.

Mașina ne duce până la limita cartierului Barboși, la baza rambleului de cale ferată care pe vremuri făcea legătura între C.S.G. și Portul Mineralier. O realizare frumoasă a anilor '80, dar care, din păcate acum este abandonată, credem noi temporar.

Trecem prin mahalaua Barboșilor, o zonă în care s-a construit mult în ultimii ani. Admirăm casele arătoase și gospodăriile frumoase.

Urcăm pe digul care apără localitatea de năvălașul Siret și ne surprind construcțiile din zona inundabilă. E drept, unele improvizate, cu titlul de căsuțe de vacanță, dar descoperim și un spațiu amplu cu destinația de agrement, cu construcții și utilități moderne. Aici am văzut și ruinele piciorului unui fost pod se pare. Construit din cărămidă, pare foarte vechi, poate știe cineva ce istorie are...

Digul se intersectează cu magistrala CFR 700, calea ferată care face legătura între Galați și București. Lucrarea de artă numită „podul metalic dublu de peste Siret” ne ajută și pe noi să trecem pe malul drept al râului. Trecerea ne costă o porție zdravănă de adrenalină, fiind surprinși de un tren pe când eram pe pod. Șandramaua din metal se zguduie din toate niturile și acompaniază duruitul trenului cu un zgomot care amplifică secreția de adrenalină. Noroc că este un tren de călători, cu doar trei vagoane și „spaima” noastră este pe cât de intensă, pe atât de scurtă.

Trenul a trecut, așa că la mijlocul podului ne permitem o poză de grup, având în fundal podul hobanat de peste Siret, care se construiește pe drumul expres DEx6. Cu această ocazie, ne amintim și de fostul pod de cale ferată, dezafectat după inundațiile din '70, ale cărui picioare din beton mai stau mărturie că pe acolo, cândva, am trecut cu trenul... Este, dacă vreți, bunicul podurilor de peste Siret în această zonă. Străbunicul fiind probabil relicva din cărămidă din aval, despre care nu știm mai nimic, bunicul, așa cum am convenit, este în amonte, noi ne aflăm pe fiul lor, podul metalic dublu și nepotul se naște în amonte cu titlul nobil de „pod hobanat”. Iar toată această poveste în nici 500 de metri.

Acum, dacă tot suntem în zonă, mergem pe lângă linie spre Vădeni, pentru a vedea și cealaltă bijuterie a drumului expres, podul metalic peste calea ferată, care își etalează silueta impunătoare, la nici un km. Suntem răsplătiți de niște rugii de mure, care ne îmbie să ne înfruptăm din fructele mari și zemoase. Hotărât lucru, rugii de mure sunt cele mai ofertante plante. Ne-am amintit că am mai pățit așa ceva pe Via Transilvanica, în câteva rânduri...

Suntem „melci”, așa că până ajungem la obiectiv ne mai încrucișăm cu două trenuri, salutând mecanicii, care la rândul lor salută cu sirena grupul inedit de „năzdrăvani”.

Ajungem la pod și de aici putem vedea în toată splendoarea o parte din ansamblul complex de traversări, de pe drumul expres DEx6 Brăila-Galați, segment de aproape 11 km care va face legătura între podul suspendat de peste Dunăre și DN2B, zona Movileni. Ansamblul începe cu acest pod metalic peste calea ferată, urmat imediat de un viaduct care trece peste Lunca Siretului apoi se continuă cu podul hobanat peste Siret și se termină cu un alt viaduct care trece peste triajul Barboși, pentru cunoscători, zona „Postului 12” din grupa „Barbu”. Acest ansamblu, apreciem noi, este mai lung de 2 km, cât măsoară podul suspendat de peste Dunăre.

După ce immortalizăm și acest sector de șantier, care are termen de finalizare în toamna acestui an, o luăm spre Cartierul Cantemir, pe lângă bătrânul canton, uimit și el de toate cele ce se petrec în jurul lui.

Și pentru că soarele s-a ridicat cam de două prăjini pe cer, hotărâm să ajungem la destinație prin pădurea de pe malul Siretului, pe la umbră. Adrian ne „aghezmuește” cu o gutuiată rețetă proprie, absolut minunată și Jenny profită de pauză și împarte generoasă o cutie de gogoși artisanale care sunt așa de gustoase că trecem cu vederea că ar fi făcut asta să scape de greutate în continuare.

Drumul prin pădure, a doua parte a expediției noastre, în episodul următor ...

(Va urma)

Salutare, DDV3,

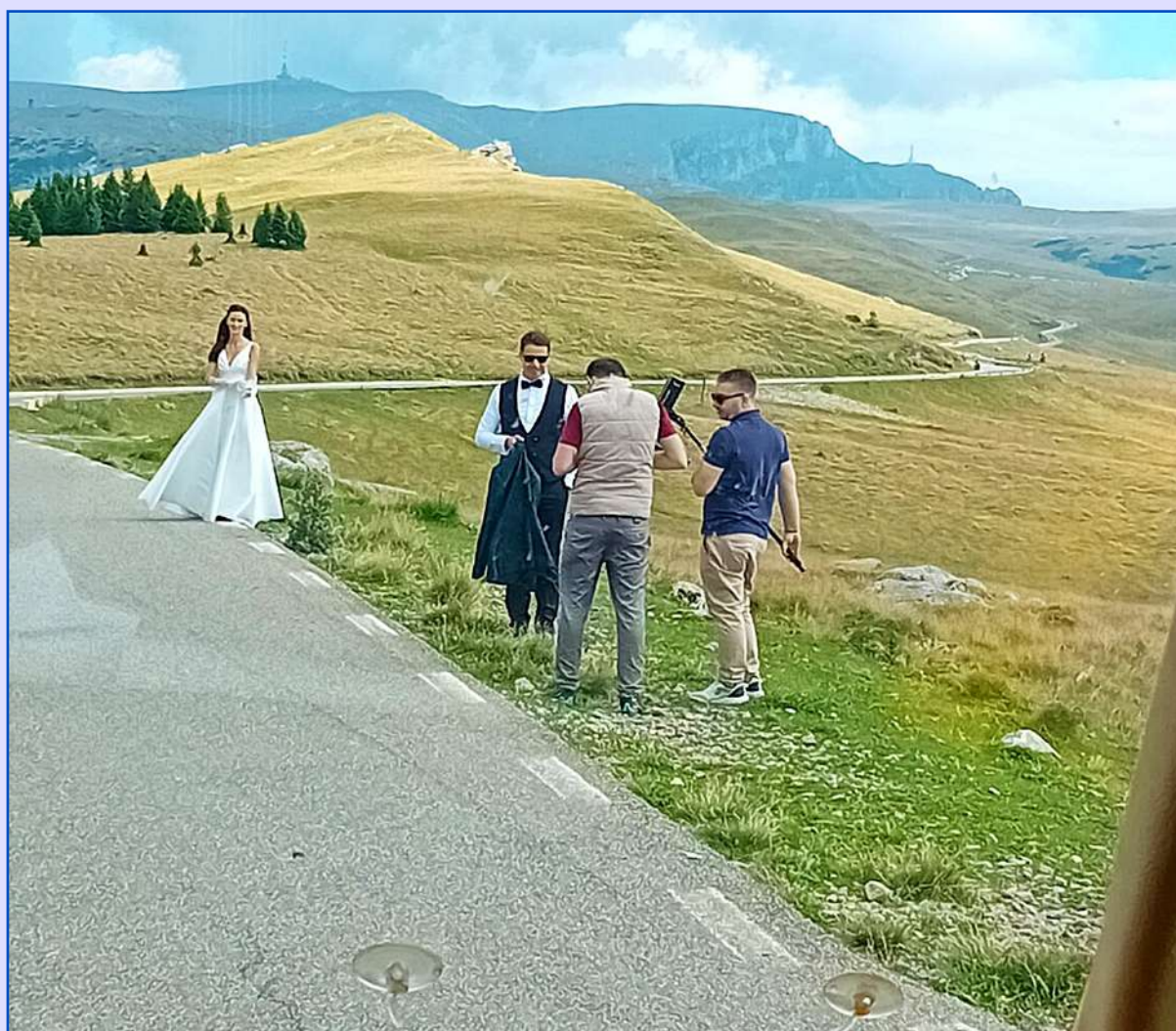
Prima sâmbătă din august al lui 2025 a făcut posibilă o nouă năzdrăvănie marca DDV3. Sătui de canicula din Galați, 6 seniori și 15 seniorite s-au îmbarcat la bordul „BUSFORCE1”, cu destinația Platoul Bucegi.

Sigur, au fost unele cârcoteli: că facem 10 ore în mașină, că plecăm prea dimineață, că vremea..., dar după consumarea micilor răutăți, mașina s-a dovedit a fi neîncăpătoare, demarând de la „Puful de pădărie” la ora 5:30. O haltă scurtă la ieșirea din Galați, pentru a îmbarca pe ultimii patru pasageri, care au dormit mai mult, și drum bun...

Ne bucurăm de scurtătura oferită de proaspăt inaugurată bretea care unește podul cu centura Brăilei, și „croșetând” ba de una, ba de alta, ne pomenim la ieșirea din Buzău, la o stație de benzină, unde șoferul face pauza regulamentară, iar noi profitând de situație, ne dezmoțim, profitând de o zonă cu umbră. Pe masă apar și bunătăți, oferite generos de colegele noastre.

Plecăm mai departe și, până la Ploiești, ne amuzăm de rezultatul unei tombole inedite, în care obiectele și-au ales stăpânii. Comarnicul nu se dezmințe și ne oferă și nouă clasicul ambuteiaj.

Colegul nostru Radu face un experiment care ar trebui să-i pună pe gânduri pe cei de la drumuri, mergând pe lângă mașină la pas cam 15 minute. Dar, până la urmă, ajungem cu bine la bariera care marchează intrarea în Platoul Bucegi.

Avem noroc și pentru că am întâlnit în drum o mireasă și un mire care pozau pentru un album, ce, când va fi deschis prin 2075, va aduce un surâs în colțul gurii și o lacrimă în coada ochiului...

Convenim două repere orare obligatorii. Ora 16 pentru masă, la Cabana Piatra Arsă, și ora 17, ora de plecare spre casă.

Conform unui principiu sfânt pentru DDV3, toată lumea trebuie să se simtă bine, motiv pentru care se formează trei grupuri cu obiective diferite. Două persoane țin să ajungă la Crucea de pe Caraiman, șapte persoane mai puțin ambițioase au ales ca de la Sfinx să meargă la Cabana Piatra Arsă și grupul majoritar ajunge tot la Piatra Arsă, dar trecând și pe la Cabana Caraiman. Plecăm toți spre Sfinx, până acolo traseul fiind comun.

De la barieră, unde am coborât din mașină, „plonjăm” într-o atmosferă de iarmaroc, un aer în care plutește sărbătoarea aceea, pe care în copilărie o simțeam când mergeam la bălci.

Acum locul căruțelor, aranjate într-o dezordine ordonată din care caii dezahmați se înfruptau din brațul de fân, cât timp stăpânii colindau dughenele cu dulciuri sau își prăfuiau opincile prinși în horă, a fost luat de sute de mașini parcate în aceeași dezordine, cu caii putere ascunși sub capotele încinse, care își așteaptă cuminiți stăpânii care fac „o tură” până la Sfinx.

Ne înconorm și noi în acea sarabandă de du-te-vino, care îmi amintește de trotuarele Galaților pe la 1960, când pe Republicii, actuala Domnească, între „P-uri” și Catedrală, se mergea „bară la bară” cu pasul pe cele două trotuare, sporovăind de toate și salutând în stânga și dreapta, cunoscuți sau necunoscuți.

Întâlnim două „sălaşuri” de unde munteni din partea locului te îmbie cu fructe de pădure, proaspăt culese, sau cu siropuri și dulcețuri din același material. Ne place și inițiativa acestora de a oferi drumeților bețe cioplite din crengi de copaci pentru „pantofari”.

Dar iată și un „butic” în care dozele de cola și fanta se lăfăie printre chinezării ieftine.

Un slujbaș al rezervației se chinuie să convingă oamenii să achite taxa de rezervație de 10 lei, fără mare succes. Este drept că mulți achitau această taxă accesând codul QR de pe panouri.

Așa este drumul până la stația de teleferic.

De aici, urcăm până la Sfinx, care împreună cu Babele, pozează răbdători cu sutele de turiști. Lume multă, pestriță, familii cu copii de toate vârstele, tineri cu biciclete sau alergând, și ...noi. A fost frumos, că nu am trecut neobservați, tinerii mirându-se de grupul nostru și felicitându-ne. O domniță l-a rugat pe domnul profesor să-i permită să facă o poză cu dumnealui, pentru a-i arăta soțului rămas la mașină, ce oameni a întâlnit la Babele.

(Va urma)

Jurnal de călătorie

Călător cu dragoste de țară

(Partea a treia)

Aurel Cârliș

- Eu zic, Silviu, să mergem mai întâi să vizităm cele două mănăstiri, vedem ce e și cu peștera, apoi căutăm o terasă, servim masa, după aceea o sun pe doamna Niculina Andronache și, dacă a ajuns acasă, mergem și noi în vizită.
- E bine așa... să mergem!
- Când am venit la Centrul de Informare, am văzut un indicator cu Mănăstirea Vorona.
- Da, l-am văzut și eu..., dar ne-a explicat și doamna Ramona cum ajungem.
- Așa este... și nu este nici prea departe... mergi atent că drumul nu este așa bun...
- Și mai circulă și basculante...
- Înseamnă că se construiește prin zonă, e de bine.
- Bine că are lumea de muncă...
- Se vede Mănăstirea, ce frumos arată!
- Opresc mai departe de drum, ca să nu ne „pudreze” mașina cu praf.
- Ai loc destul, văd că nu mai e nicio mașină pe aici, și nici vizitatori.
- E mai bine să fie liniște...

- Facem câteva poze... doar din exterior... văd că la interior e interzis...
- Da... apoi mergem în incintă... Fii atent, Silviu, au și un lac cu pește, văd un dispozitiv de oxigenare a apei... ce frumusețe!
- Și ce sălcii frumoase!... au și pontoane, bănuiesc că pentru pescuit.
- Da... posibil doar pentru personalul mănăstirii...
- Cred că da... ar fi mare hărmălaie dacă ar veni unii din afară să pescuiască... și ar lăsa în urma lor dezastru...
- Ar fi păcat să nu te bucuri de atâta liniște și curățenie...

- Foarte frumos... și atâta liniște...
- Și totul este ordonat... se cunoaște mâna măicuțelor...
- Acum mergem la celălalt obiectiv, Mănăstirea Sihăstria Voronei...
- Sunt gata de drum.
- Să închidem geamurile că vin basculantele și ne bagă praf în mașină.
- E posibil că acolo unde mergem să se construiască ceva...

- Și ai dreptate... uite că am ajuns și chiar se construiește ceva lângă mănăstire.
- E mai micuță decât cealaltă, dar și aici este liniște și curățenie, exceptând zgomotul de pe șantier...
- Am înțeles eu bine sau doamna Ramona ne-a spus că trebuie să lăsăm mașina undeva și să mergem pe jos la peșteră?
- Cam așa ceva...
- E cam riscant să lăsăm mașina în pădure, mai ales că nu mai e nimeni pe aici...
- Sunt de aceeași părere... mai ales că avem atâtea lucruri la vedere...
- Eu zic să mergem în centrul comunei, mâncăm ceva și apoi o sun pe doamna Niculina.
- Dar nu prea am văzut vreo locație de acest gen acolo...
- Atunci, ar fi bine să mai mergem încă o dată la doamna Ramona și să o rugăm pe dumneaei să ne spună unde se poate servi masa de prânz în zonă.
- Mai bine, ca să nu mai pierdem timpul căutând.
- Sărut mâna, doamna Ramona!
- Bună ziua din nou!... s-a întâmplat ceva?
- Nu, dar vă deranjăm cu o întrebare, nu vă supărați.

- Nu mă supăr, spuneți despre ce este vorba.
- Spuneți-ne, vă rog, unde am putea să servim masa de prânz?
- Din păcate, nu e nimic pe aici, doar aproape de Botoșani sau în Botoșani.
- Mulțumim frumos!
- Cu plăcere!
- Mergem în oraș, Silviu, găsim noi o terasă acolo.
- Să mergem!

După ce am servit masa la o terasă superbă din orașul Botoșani, unde am fost tratați cu amabilitate, am sunat-o pe doamna Niculina, dumneaei fiind deja acasă și ne aștepta.

Când am ajuns la casa doamnei Niculina, ne-am întâlnit și acolo cu doamna Ramona, care-i reamintise de venirea noastră.

- Dânsa este doamna Niculina, dumnealor sunt vizitatorii din Buzău.
- Sărut mâna doamna Niculina, am citit multe despre dumneavoastră, v-am văzut de multe ori și la televizor și iată că în drumul nostru am trecut și pe la dumneavoastră... bineînțeles cu ajutorul doamnei Ramona.
- Bine ați venit!... poftiți în casă, vă rog!
- Mulțumim!... spuneți-mi, doamna Niculina, aveți ceva de vânzare?... m-ar interesa câteva ii și covoare țesute manual.
- Cu părere de rău, vă spun că nu mai am... nu prea mai văd bine și nu mai lucrez... merg mult la expoziții prin țară și, împreună cu fata mea, prezentă și ea aici, învățăm copii de diferite vârste să țeară de mână, la războiul de țesut...
- Nu-i nici o problemă... ce lucruri frumoase aveți!
- Majoritatea sunt vechi de zeci de ani...
- Ne permiteți să facem câteva poze?
- Sigur că da!...

Doamna Niculina mergea cu noi prin toate încăperile unde avea expuse costume populare tradiționale, covoare țesute manual, cuverturi și multe altele. La loc de cinste trona războiul de țesut, moștenit de la mama sa... ne-a arătat, cu mare satisfacție, câteva ii țesute de copii, și-n tot acest timp ne povestea despre tradiții, despre bucuria dumneaei de a duce mai departe tradiția românească a țesutului prin copii, pe care îi învăța, cu drag, tainele țesutului, iar ei erau foarte receptivi.

Era un interlocutor de excepție, vorbea aproape fără întrerupere și-i simțai bucuria în suflet când vorbea despre realizările dumneaei.

Era o femeie micuță și slăbuță, dar foarte ageră și la minte și la trup... nici n-ai fi îndrăznit să întrebi ce vârstă are.

- Spuneți-mi doamna Niculina, cum explicați totuși faptul că aveți atâta răbdare cu copiii pe care-i învățați arta țesutului?

- Am fost o viață întreagă educatoare, cum e și fata mea, și mi-au trecut prin mână sute de copii, fiecare cu personalitatea lui, dar am reușit de fiecare dată să mă fac înțeleasă, iar copiii au văzut în mine o a doua mamă.

- Frumos, foarte frumos!... dragostea dumneavoastră pentru copii nu are limite... să vă dea Dumnezeu sănătate și împreună cu fata dumneavoastră să duceți mai departe tradițiile venite din strămoși.

- Mulțumim frumos!

- Cu mare drag!.. noi vă mulțumim pentru primirea făcută, vă dorim multă sănătate și spor în toate!

- Mulțumim și noi!... dar pentru că ați vrut să cumpărați sau să vedeți și altfel de covoare tradiționale, merg eu cu dumneavoastră la o prietenă de-a mea, care locuiește la două străzi de noi.

- Sărut mâna! ... noi avem mașina cam ocupată dar vă facem loc, că sunteți micuță...

- Am destul loc, nu vă faceți griji...

Am ajuns la casa cu pricina și am intrat în curte după doamna Niculina... doamna Niculina a bătut la o ușă și în prag și-a făcut apariția o doamnă cu părul alb ca neaua... am dat binețe, iar doamna Niculina a întrebat-o dacă mai are covoare tradiționale.

Doamna i-a răspuns într-un dulce grai moldovenesc, autentic, care m-a impresionat foarte mult.

- Le-am dat pi tăti, aveam nevoi de bani pentru lemne...

Ne-am scuzat pentru deranj, i-am urat sănătate și am plecat.

- Urcați în mașină, doamna Niculina, să vă ducem acasă.
- Mulțumesc!... nu vă supărați... trebuie să merg mai întâi la o prietenă care stă în apropiere, apoi merg pe jos acasă, că nu e departe și nu e cazul să stați după mine.
- Cum doriți, doamna Niculina, rămâneți cu bine!
- Vă doresc drum bun!
- Doamne ajută!
- Doamne ajută!

- Încotro acum, unchiule?
- Mergem în Botoșani, la atelierul de ceramică al familiei Iacinschi.
- Despre ce fel de ceramică este vorba?
- Ceramică de tip kuty, a cărei prelucrare se pare că a început în secolul al XIV-lea, din câte am citit eu.
- Aveți notată adresa?
- Sigur că da... pune-o pe GPS.
- Vreți să cumpărați ceva sau vreți să vedeți doar atelierul?
- Și una și alta... de cumpărat sigur cumpăr, dar aș vrea să văd și atelierul, dacă ni se permite.
- Eu cred că ni se va permite.
- Așa zic și eu.
- Cam întortocheat traseul, ne bagă GPS-ul pe toate străduțele...
- Important e să ajungem și să găsim deschis.
- Nu mai avem prea mult... cam un sfert de oră.
- E bine... dacă o fi închis, am totuși un număr de telefon, sun și rog proprietarul să ne servească și pe noi.
- Am ajuns, dar nu văd nici un indiciu.
- Parchează mașina și întrebăm la una dintre case.

Am întrebat un cetățean și iată-ne ajunși la familia Iacinschi, singura familie care mai fabrică ceramică de tip kuty.

- Sărut mâna, doamnă!
- Bună ziua!... cu ce vă pot fi de folos?
- Sunteți doamna Sonia Iacinschi?
- Da...
- Noi suntem din Buzău și am dori să cumpărăm câteva produse și, dacă se poate, să vedem și noi atelierul.
- Cum mare plăcere!... poftiți!...
- Ne dați voie să facem câteva poze?
- Sigur că da!

Doamna Sonia ne-a plimbat prin atelier și ne-a explicat tot procesul tehnologic, ne-a mai spus că lucrează cu fiul său Eusebiu, care merge mult pe la târguri cu produse de ceramică, produse care, din păcate, sunt mai apreciate de străini decât de români.

Pe lângă activitatea de olărit, doamna Sonia mai făcea siropuri, dulcețuri și alte asemenea produse, din materii prime ecologice și după rețete proprii.

Nu am stat mult pe gânduri și, pe lângă produse de ceramică, am cumpărat și din acestea.

Ne-am luat la revedere de la doamna Sonia, i-am mulțumit pentru amabilitate și ne-am întors la mașină.

Am avut noroc că, la roata olarului se afla un meșter și am putut vedea pe viu cum este prelucrat lutul, lut pe care îl aduc din localitatea Corund, județul Harghita, și care este băgat în lucru direct, fără a-i mai face altceva.

Până să plecăm, am luat din mașină două cărți și m-am întors pentru a i le dăruia doamnei Sonia.

- Ați uitat ceva?
- Nu, doamna Sonia, v-am adus două cărți scrise de mine și, în puținul timp liber pe care-l aveți, să puteți citi în liniște.
- Mulțumesc mult!... e adevărat, nu prea am timp liber, dar promit că le voi citi.
- Vă doresc lectură frumoasă!... sărut mâna!... rămâneți cu bine!...

- Hai, Silviu, să aranjăm nițel lucrurile și apoi să ne vedem de drum... dar ce-i cu telefonul ăsta pe scaunul din spate?
- Cred că e al doamnei Niculina, l-a uitat în mașină sau i-a picat din buzunar.
- Ai dreptate... trebuie să ne întoarcem acum la Vorona, să-i dăm doamnei Niculina telefonul.
- Să mergem!...

Am ajuns destul de repede și l-am trimis pe Silviu să-i ducă telefonul.

Doamna Niculina a venit la poartă și ne-a mulțumit pentru gestul făcut.

- Vă mulțumesc mult!... nu era un telefon performant, dar aveam salvate în el multe numere de telefon.
- Cu plăcere, doamna Niculina!... așa ne-am gândit și noi... rămâneți cu bine!
- Mergeți sănătoși!...

(Va urma)

Marian Enache

Pasionat fiind de fotografie, am descoperit acest loc minunat pe site-urile specializate de fotografie pe care le vizionez de vreo douăzeci de ani.

Așa că am programat o vizită de trei zile în frumoasa Italie, în zona Veneției.

Zborul cu avionul nu durează mai mult de o oră și un sfert din București până în Veneția. Am căutat o cursă de dimineață, astfel încât să mai câștig ceva timp. Am locuit în Padova, pe care am vizitat-o în prima zi. A doua zi am mers cu trenul din Padova până în gara Veneția. La prânz am luat un vaporetto care oprește în Murano, Torcello și apoi Burano. Am mers direct în Burano, unde am fotografiat jumătate de zi.

Numele insulei, „Burano” provine de la numele antic roman „Portus Buranus”, care se referă la portul din apropierea insulei, iar în timp a evoluat în actualul Burano.

În secolul al VI-lea insula a fost ocupată de oameni din orașul de coastă Altino, care s-au dedicat în mod tradițional pescuitului în laguna venețiană.

Acești pescari și-au construit casele simple și ușoare pe piloni, țăruiți de lemn care permit astfel amplasarea caselor pe lagună.

Cele mai bune lucruri de văzut și de făcut pe insula Burano

În laguna Veneției, veți găsi străzi prin centrul cărora curg canale și o succesiune de case ale căror fațade au fost pictate în culori foarte izbitoare, toate foarte atent alese.

Tradiția datează din secolul al XVI-lea, când pescarii și-au pictat casele cu culori strălucitoare pentru a le distinge printre ceața densă a lagunei. Înainte de această măsură, se întâmpla des ca pescarii să coboare din barcă și să observe că... au intrat în casa altui pescar.

Drept urmare, în timpul vizitei m-am putut bucura de imagini de o mare frumusețe și culoare.

Strada sa principală, *Via Baldassare Galuppi*, are întotdeauna o atmosferă turistică grozavă. În această zonă puteți vedea biserica San Martino Vescovo, cu caracteristica sa de turn înclinat, precum și o sculptură a muzicianului din secolul al XVIII-lea *Baldassare Galuppi*, originar din insulă.

Construit în secolul al XVII-lea, turnul clopotniță al bisericii San Martino Vescovo din Burano are o înălțime de 53 de metri, iar după ce a renunțat la teren, a produs o înclinare de aproape doi metri.

Se crede că înclinarea a fost cauzată de mișcările solului mlăștinos al insulei și, în ciuda aspectului său, turnul a rezistat timpului și rămâne un reper proeminent pe insulă.

Din punct de vedere istoric, în vârful turnului era o sculptură a unui înger, dar a căzut după o furtună în 1867.

Burano este renumit pentru **dantela tradițională**, un meșteșug meticulos care s-a transmis din generație în generație, de secole.

În conformitate cu legenda, o tânără din Burano a fost captivată de frumusețea unui păianjen care țesea o pânză delicată și, inspirată de aceasta, a început să creeze dantelă cu ace și fire.

Astăzi, dantela de Burano este considerată operă de artă și poate fi achiziționată ca suvenir.

În aceeași zonă se află *Muzeul Merletto*, cu o altă expoziție de dantelă, activitate meșteșugărească ce a făcut în secolul al XVI-lea insula Burano faimoasă în toată Europa ca unul dintre principalele centre de producție.

Aici sunt expuse piese antice și contemporane și sunt oferite demonstrații live de confecționat dantelă.

IMAGINAȚIA , TRANSPUSĂ

„Literatura adaugă la realitate, nu se limitează doar la a o descrie.
Îmbogățește competențele necesare pe care viața de zi cu zi le cere și le oferă;
și, în acest sens, irigă deșerturile în care viețile noastre s-au transformat deja”.

C.S. Lewis

creații

ÎN
CUVÂNT

Limba fluturilor

(Prima parte)

Victor-Nicușor Dragomir

Floarea privea tristă printre frunzele uscate de atâta așteptare. Femeia uitase de ea și în spatele perdelei se adunase un covor ofilit, peste care praful ridicase aripa tăcerii. De aproape trei luni, de când aflate vestea, Clara își pierduse zâmbetul și zilele se transformaseră într-o așteptare stranie, fără repere, pierdută în vârtejuri reci, asemenea cearcănelor adânci care îi desenau chipul. Împlinise de curând douăzeci și cinci de ani, iar visurile, sfărâmate de cuvântul care i-a întors universul, erau repere dintr-o viață la care nu mai avea acces.

În ziua aceea era lângă el în rezerva de la capătul culoarului, cu picioarele lipite de salteaua plină de pete vinete, mărturia suferințelor atâtor trupuri care au trecut prin secția de Oncologie. Buchetul de margarete de pe noptieră se ofilise și atârna amenințător peste buza borcanului, iar de la fereastra salonului răzbăteau glasuri de păsări aciuat prin streșini ori în alte locuri.

Cezar stătea cu mâinile întinse și mâne-cile pijamalei atârnavu haios, de o parte și de cealaltă a trupului. Părea o sperietoare peste care trecuse o mână nevăzută care îi stâlcise

trupul. Părul îi căzuse repede, încă de la primele sedințe de chimioterapie și ochii se adânciseră scoțându-i în evidență pomeții vineții. Boala înaintase devastator. Îi răpise glasul, iar scurtele momente de luciditate, alinate de morfină, îi dădeau răgazul să poată privi printre gene. Încă mai răzbea scânteia care săgetase inima femeii. Mișca buzele crăpate și voia să spună că o iubește mai mult decât orice pe lume, însă nu reușea să scoată decât gemete confuze. Viața i se scurgea încet, asemenea unui râu domol cu albia desenată de maluri pline de florile tristeții.

De câteva minute Cezar închisese ochii și strânsese pumnii, în timp ce spasme îi traversau corpul, încovoiindu-i picioarele.

Vibrația se repetă. Femeia își pipăi buzunarul, apoi scoase celularul și se uită câteva clipe pe display.

Era el, omul în care își pusese ultima speranță. Se grăbi să iasă din cameră și porni pe culoarul cufundat în semiîntuneric. Trecu pe lângă asistentă murmurând un salut, apoi coborî scările și traversă holul de la intrarea spitalului.

Îl găsi sprijinit de balustradă, ținând între degete o pastilă de culoare gri, adâncit în propriile gânduri. Auzise pașii femeii, însă rămase în aceeași poziție, cu piciorul pe prima treaptă și trupul încovoiat, studiind obiectul de mărimea unui bob de fasole. Schimbul se realizează într-o secundă și pilula trecu din mână bărbatului în cea a femeii, apoi plicul cu economiile Clarei ajunse în buzunarul individului. Înainte de a pleca o privi câteva clipe în ochi, apoi rosti trei cuvinte.

- Odată cu el, murmură și își așează ochelarii lipindu-i de sprâncene. Pleacă pe alea pietruită fără să întoarcă privirea, târându-și picioarul, lăsând în urmă o dâră de praf. Clara îl privea până când se pierdu printre arbori, copleșită de sentimentul că aruncase ultima punte între prezentul atât de dureros și trecutul promițător. De fapt era avansul pentru locuința pe care voia să o cumpere împreună cu Cezar. Ajunsese în mâna unui necunoscut care îi promisese ceva incredibil, o notă de naivitate pe care femeia o înțelegea, dar nu era în stare să o refuze.

Acum două săptămâni îl descoperise pe domnul Claus. De fapt bărbatul o găsisse prăbușită pe cărarea din fața spitalului, sprijinită de tulpina unui arbore tânăr. La început o privea de la distanță, apoi când plânsul femeii se transformă într-un oftat prelung, se apropie.

- Bună ziua, doamnă! Numele meu este Claus, rosti privind-o pe deasupra ochelarilor cu ramă groasă.

Pentru o clipă, Clara îl privea speriată. Se ridică ajutată de o creangă rebelă crescută aproape de rădăcinile copacului, apoi îl studie bănuitoare. Trecut de prima tinerețe, însă deloc mătăhălos, ci lung, încovoiat și melancolic, se sprijinea pe un picior, în timp ce își căuta echilibrul precar prin mișcări continue, dând senzația că poziția verticală nu-i era deloc la îndemână.

Avea gulerul pardesiului ridicat și gâtul înfundat, în timp ce mâinile cu degete lungi și încovoiate se uniseră într-o poziție de rugă.

- Vă pot ajuta, rosti pe un ton cald, înclinând capul.

Primul instinct scos la iveală de firescul situației era de respingere. Femeia se gândi să profite de fragilitatea aparentă a bărbatului și să-l îmbrâncească ori să fugă către spital și să strige după ajutor. Însă nu reacționează în felul acesta. Nu mai era deloc ce a fost odată. Se mulțumi să răspundă privindu-l în ochi.

- Nu cred că aveți cum!

Claus zâmbi în colțul gurii și închise ochii.

- Dacă v-aș spune că am făcut același lucru pentru mama dumneavoastră când tatăl a trecut în neființă, m-ați crede? Aș vrea să vă amintiți că după tragicul eveniment, comportamentul celei care v-a dat viață s-a schimbat.

Clara simți un fior. Într-adevăr, după luni de suferință, la o zi după înhumare mama sa se schimbase miraculos. Durerea dispăruse și zâmbetul atât de absent în perioada aceea de luptă, îi revenise pe chip. Pe atunci crezuse că tulburarea emoțională era factorul acelei veselii de neînțeles și o împinse către ședințe de psihologie, unde nu ajunsese niciodată. Mama Jana, cum îi spuneau toți din familie, devenise o altă persoană. De câte ori Clara o întreba avea același răspuns.

„Știu unde a ajuns!” spunea și ochii i se umpleau de lumină. „Tatăl tău a renăscut și este fericit. Mi-a spus să nu-mi fac griji pentru el”.

După un timp, toți s-au obișnuit cu noua personalitate și nu a mai fost un subiect de discuție. Apoi Cezar s-a îmbolnăvit și mama Jana a fost singura care și-a păstrat optimismul. Era persoana la care Clara își găsea refugiul în zilele și nopțile nesfârșite de frământări. De câte ori fata ajungea în pragul disperării, ea îi spunea că totul va fi bine.

„Când va veni timpul, îl voi căuta” zicea, dar Clara nu o lua în serios. Când întreba despre cine vorbește răspundea cu zâmbetul pe buze.

„Pe cel care mi-a adus liniștea”.

Toate aceste gânduri transformaseră prima întâlnire dintre Claus și Clara, mai mult decât ar fi vrut să admită femeia.

(Va urma)

EPIGrame ȘI CATRENE

Aurel Cârliș

Te scoate vinul din necaz?...

Amară uneori e viața
Și traiul uneori e-un chin,
Dar te întrebi cum unul, dimineața,
Se îndulcește cu un vin pelin?

Refugiu...

Cu liceul terminat
Își dorea și-o facultate,
Dar cum... „bac-ul” nu l-a luat
S-a dus în... străinătate.

Pe uliță...

Nici măcar într-o căruță
Nu se mai urca țăranul,
Ci se plimba pe uliță
Cu un ATV..., „sărmanul”!

Unor avari

Fuduli, și tu, și-a ta nevastă
C-aveți în bancă bani, purcoi,
Dar folosiți-i toți în viață,
Că tot nu luați nimic cu voi.

Iubiți-vă părinții!

Avem cu toții-o mamă și un tată
Și trebuie să-i respectăm mereu,
Iar când n-or mai fi niciodată
Să fim convinși că sunt cu Dumnezeu.

Unui mârlan

Mârlanul plecat „afară”
Tot mârlan și prost rămâne,
Căci întors din nou în țară
N-are’n el pic de rușine.

La prima vedere

Stând lângă ei pe mal de ape
Credeam că-s oameni de cultură,
Dar ce te faci cu ei, măi frate,
Că-și bat voit joc de natură!

Fără replică

Ea, slăbuță, minionă
În mână cu-n rețetă,
El solid, cam de o „tonă”
Nu sufla în fața ei!

Diferență de gabarit...

E slăbuț, bată-l norocul
Ea-i de două ori cât el,
Și când s-a „jucat” cu focul
Ea l-a cam „cârpit” nițel.

La... cumpărături

Lua ouăle din cuibar
Și fuga la alimentară,
Dar, pârât de un vecin,
S-a ales doar cu... „papară”!

POEZII

Coca Coralia Drăgan

Sunt pasărea Phoenix în final

Nu aş râde de nu aş fi şi plâns,
nu m-aş bucura, de tristă n-aş fi fost,
nu aş dansa de nu m-aş fi târât pe jos
şi nu te-aş fi iubit, de nu te-aş fi-ntâlnit.

Am cunoscut ce e tristeţea,
gustul sărat al lacrimilor pe obraz,
cerul de plumb pe umerii golaşi
şi şfichiuirea ploii pe trupul meu firav;

Sunt pasăre rănită pe un val
şi vultur pe o creastă, solitar,
sunt cenuşa fierbinte-a unui vulcan
dar şi pasărea Phoenix în final;

Sunt zbatere de aripi ancestral
într-o carcasă a vieţii temporală,
voinţă de a sparge sideralul
într-un univers străin, atemporal.

Țubire fără de speranță

Se-aruncă luna în mare,
nu știu să fi învățat să înoate,
știu doar că știe să zboare
printre mulțime de stele
când soarele e în visare;

Nu, luna niciodată nu moare,
este eternă peste univers
și oameni, se-ascunde însă
de soare într-un perpetuum
mobile fără scăpare;

Și totuși, se zvonește
printre oameni, că-n ascuns
luna s-a îndrăgostit de soare
fără de speranță, poate de-aceea
se tot aruncă în mare.

De ce doar atât...

Mă preling în fața
nevinovatei mele umbre,
devenind o pată pe asfalt,
și nimic mai mult;

Doar sufletul se-ntreabă
de ce doar atât și când
s-a scurs timpul clepsidrei
sale, pe pământ;

Își va lua zborul spre infinit,
aruncându-și o ultimă privire
spre trupul din tină plăsmuit,
gază a sa, o vreme, pe pământ.

POEZII

Gânduri în haine de gală

Roxana Lupoae Răcoreanu

Inopinat

Ca un potop de zâmbete mi se revarsă
toate ideile și aș vrea
să le adun încet, cu grijă-n versuri
și-n șoaptă să ți le recit, pe rând, cândva.

Ți-aș așeza câte un vers pe fiecare pleoapă,
Te-aș îndemna să vezi ce-i mai frumos în Univers
Și-aș scrie ne-ntrerupt pe brațul tău cuvinte
ce-ncep să prindă un înțeles.

Și tropa-tropa, aș tropăi desculță, de zăpacită,
prin iarba deasă și aș vrea
să număr fire, măcar o mie,
doar timp să am pân' s-o-nsera.

Și-n toată liniștea ce se așterne,
cu atenție voi asculta
cum bate inima fără-ncetare,
cum nu s-a mai pomenit așa.

Și-i doar un vis,
poveste fără de sfârșit,
cea mai frumoasă glumă,
ce nu știi cum a început,
dar va rămâne-n minte pentru totdeauna.

Ești ceea ce-mi ești

Și-mi ești aproape
Și departe îmi ești.
Îmi ești cerul pe care zbor.
Și pământul care-mi sărută pașii îmi ești.
Oscilez cu privirea spre oriunde te-ndrești.
Mereu îți absorb, cu nesaț, cuvintele ce le rostești.
Ești, totodată, mâna mea stângă
Și mâna mea dreaptă ești,
emoția ce, cu ardoare, trupul mi-l îmbrățișează
și zâmbetul ce-l caut de dimineața până seara.
Mă contopesc cu tine în idei și simțiri,
cu mult mai presus decât simple priviri.
Ești gândul dintâi și cel de pe urmă,
ce-mi place să cred că nu-i umbrit de minciună.
Ce sens ar mai avea cuvântul noi,
dacă toate acestea nu le-am trăi amândoi?
A fi sau a nu fi iubire?
Doar Dumnezeu știe cum și cui a împărțit fericirea.

Ding! Dong!

Ding! Dong!
E ceasul bătrân
și secunda bolnavă,
iar timpul... timpul se încăpățânează să treacă.
Ignoră reguli, boala și suferința de a lăsa amintirile
să se ascundă în lumea poveștilor de altădată.
Se scurge în galop precum nisipul din orice clepsidră,
clipă după clipă
și nimeni nu țipă.
Nimeni nu poate opri această alergare nebună prin viață,
pe armăsarii timpului și ai imaginației,
până când, de la sine, dispar durerea, iubirea, suflarea,
iar trupul devine una cu pământul,
se-ntoarce la origini,
ca un pumn de țărână, din nou în așteptarea suflării divine.

Puțin schimbați

Sub un clopot de gânduri, pe un fir întins,
dragostea noastră făcea echilibristică.
Iar noi ne împlăteam privirile,
dincolo chiar de răsărit și apus,
cu atât de multe de spus.
Erau zâmbete așternute pe chipuri,
dulci vorbe șoptite și respirații surprinse,
o minge rostogolită prin suflet - vârtoare de emoții,
nebănuite tentații.
Ca-ntr-un galop, se succedau clipe, fără a da de veste,
iar sentimentele parcă se jucau de-a „v-ați ascunselea”.
La un capăt de fir, pe care anii se agățau grăbiți,
același tu, aceeași eu,
și totuși noi... pierduți în timp.

Cine sunt eu?

Cine sunt eu să cred că pot fi
tot ceea ce nici alții nu pot gândi,
că aș fi în stare
să desfac cerul tău în două,
apoi să-ți pătrund în minte și în suflet fără o operație nouă,
ci doar prin cuvinte bine alese și gândite,
ori doar prin sentimente profund simțite,
ori prin tot ce pot fi eu,
invitându-te în Universul meu?
Cine sunt eu?

Balans fără capitulare

Tot în bătaia vântului te afli
Încă rezști fără să fi căzut.
Secătuit de sevă, de dor, de atâtea lucruri,
Cu atâția ochi iscoditori înfipti,
Ai regăsit mereu puterea să mai lupți.
Un zbucium neîntrerupt,
însă finalul e-ntocmai cum ai vrut.
Oricum răsari semeț oricând, oriunde ești,
purtând cu tine mii de povești.
În fiecare zi le citesc, le recitesc, le recitesc...
Aproape fără să mă mai opresc.
Ce bine că ești! Ce bine că ești!

Atât de aproape de sublim

Un balet de emoții se dezlănțuie în trup
Și ca-ntr-un spectacol toate ideile mi se învârt.
Cu fiecare clipă ce simt că o trăiesc,
Învăț pas cu pas mai mult să iubesc.

O lume în față larg mi se deschide
Iar tot ce e frumos pare că mi se oferă mie.
Raze de soare mă-mbrățișează,
Florile în păr mi se așează,
Frunzele foșnesc ca o mângâiere ușoară,
Iubirea mă prinde de subsuoară
Și mă ridică atât de sus
Încât nimic din ceea ce e în jur nu-mi pare mai presus.
Tu mă vezi așa cum nu știu că sunt nici eu
Tu crezi că pot mai mult mereu.
Tu mă îmbraci în vorbe și toate gândurile tale
Precum floarea, pistilul în minunate petale.

Tumbe șugubețe, zâmbete răzlețe,
Alegăm desculți prin iarbă,
Ce mai zarvă!

Joacă printre picături de ploaie,
Atâtea minute petrecute cu tine, multă bucurie,
Ce mai viață!

Tu nu ai habar cum te-aș picta pe pânze goale fără rame,
Cum ți-aș putea scrie un poem cu literele toate.
Tu nici măcar nu te gândești
Ce personaj cred eu că ești din cele mai frumoase povești.

Ador să te surprind.
Mi-e drag să te privesc.
Și toate le fac atât de copilăresc.
Iar dintre acestea, ce îmi plac sunt zâmbetele noastre
Venite aieva, parcă, dintre astre.

Roxana Lupoae Răcoreanu

Născută la 1 iunie 1977, în orașul Galați, absolventă de studii universitare și postuniversitare în cadrul Facultății de Științe Economice și Administrative – Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați;

A debutat cu proză scurtă în 2020 și cu un grupaj de poezii, în anul 2021, în Revista Armonii de toamnă, editată de Casa de Autor Reciproc a Pensionarilor Galați;

Poeziile sale au fost publicate în:

- * Revistele: Ecreator, „Tecuciul literar”, „Anatares”, „Thymes”, „Vâlcea literară”, „Sintagme codrene, Impact”,
- * Antologiile: „Carré” (Editura PIM, coordonator Gabriel Gherbăluță), „Primăvară în suflet” (Editura eCreator, coordonator Ioan Romeo Roșianu), „Emoții de vară” (Editura eCreator, coordonator Ioan Romeo Roșianu), „Antologia poemelor colective Romantic Vers” (Editura PIM, coordonator Mihail Coandă), „Onoarea de a fi contemporani” (Editura Ștef, coordonator Sorin Dumitrache), „Romanian/Australian Antology - Dancing dragons” (Editura Sfântul Ierarh Nicolae, coordonator Mihaela Cristescu),
- * În emisiunea Boema 9 de la canalul de televiziune Orizont TV.

Volumul de poezii „Zâmbetul din umbră”, apărut în anul 2023 (editura PIM).

„Alerg desculță de gânduri printre rânduri, inspir și respir fiecare clipă, aștern emoții felurite îmbrățișând suflete și ridic la rang de regină POEZIA care știe să-și poarte hainele de gală cu atâta eleganță și seninătate.

Zâmbetul, zbuciumul, durerea, joaca își găsesc locul în fiecare vers prin imprevizibil, sinceritate și simplitate. Zborul printre dorințe, lupta cu imposibilul, dansul cuvintelor, neastâmpărul firii conturează o forță care are curajul să se exprime artistic, creând o punte spre cei care văd frumosul în orice îi înconjoară.

Pășește cu mine în lumea poeziei!

Mi-ar plăcea să fiu mozaicul de cuvinte care te va surprinde.

Și dacă doar zâmbet ar fi, ce minune!”

Roxana Lupoae Răcoreanu

Foto: Florin Mocanu

Danube Rock Revolution Festival

**GALAȚI
2025**

**GALAȚI -
23 August
2025**

Parada Moto - Wild Bear Riders Ro

75

Contactați-ne pe Facebook:

[www.facebook.com/TIMPUL SENIORILOR](https://www.facebook.com/TIMPUL_SENIORILOR)

„Încearcă să-ți păstrezi sufletul tânăr și vibrant până la bătrânețe”.

George Sand

AUGUST 2025